

SZÁM.

nyáján,
telkony-
gbíztok
ó, bősé-
yermek
ás óta
szorult,
lesőde
nehéz
x hüse-

Kaffka
ka és
irt. —
(Egyes
0 kr.,
20 kr.,
10 kr.,
kopácsi
Armin
Polgár
yütt 1
Piliczér
Kolozi
Reich

ada-
csi.

dvén,
z elő-
r, szí-
meg-
fenn-

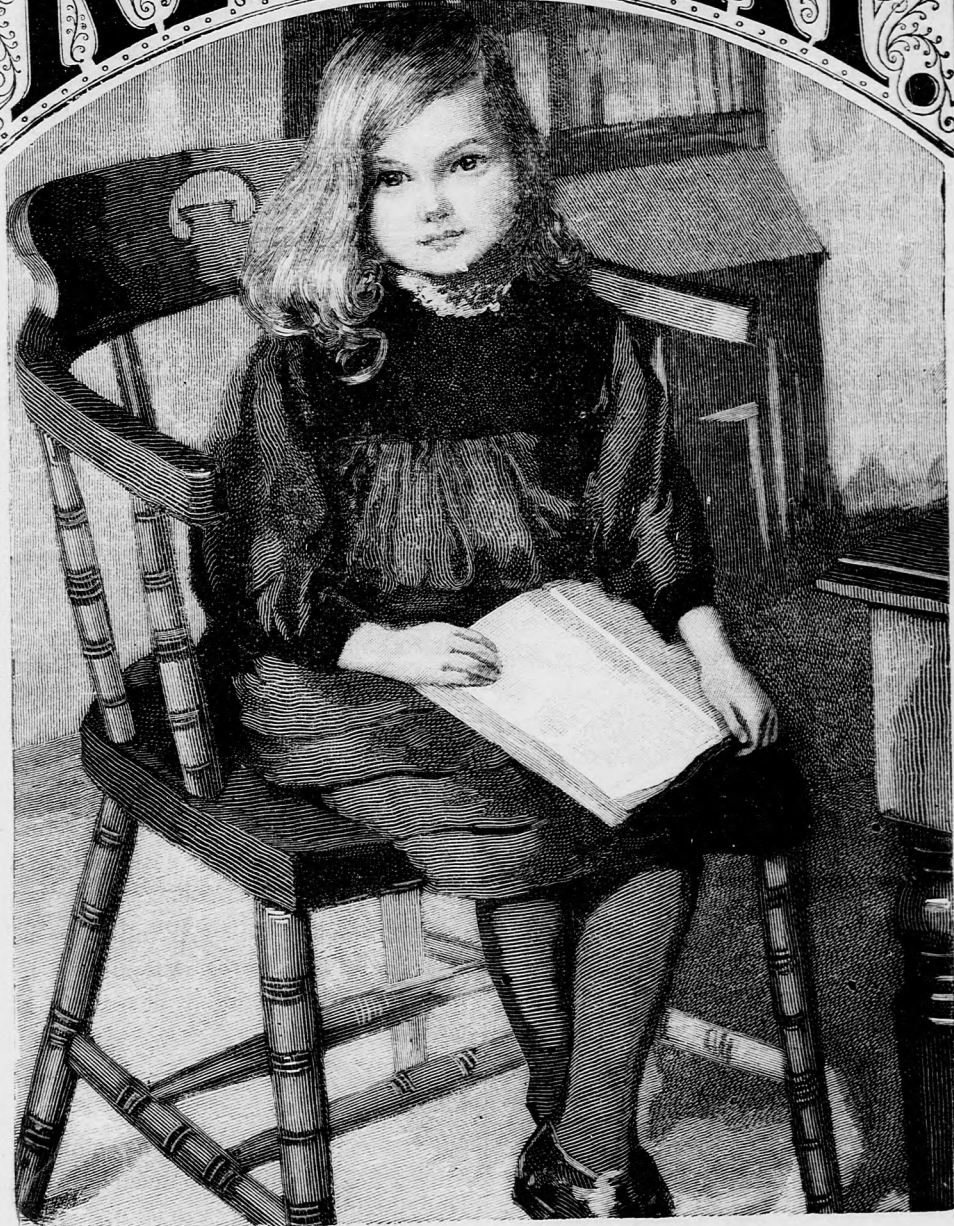
kr.
kr.
kr.

ésére
szná-
Buda-
-épü-

la.

-épület.

KIS TRAP

MI VAN TÁVOL — MI VAN KÖZEL? (Lásd a 208. lapon.)

XXXVII. kötet, 13. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. szeptember 29-én.

A GRÓFKISASSZONY ROKONAI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

DORKA a fiuk keresésére indult. Nem kellett sokáig keresni őket. Ritka kivételkép ott voltak a szobájkban és nem is pajkoskodtak, hanem roppant iparkodással végezték az írásbeli gyakorlatot, melyre máskor csak nagy nehezen lehetett őket rászorítani. Ez nagyon dicséretes dolog volt és máskor Dorkának nagy öröme telt volna benne. De most sehogysen tetszett neki. Mert éles szeme és esze volt a kis Dorka mamának, mindjárt átlátta, hogy ez a roppant szorgalom nem természetes. Ismerte ő már az ő kis vitézeit.

— Szorgalmasok vagytok? Ez nagyon szép, mondá.

— Ugy-e? szólta Niki. Mondtam, hogy meg fogsz dicsérni.

— Még nem tudom bizonyosan. Attól függ, mit csináltatok délután. És különösen azt szeretném tudni, beváltotátok-e az ígéretet, hogy semmiféle pajkos csinybe nem keveredtek.

— Már ugyan miért keveredtünk volna? kérde Niki kitérőleg.

— Ez nem felelet. Azt szeretném tudni, követtetek-é el pajkos csinyt, vagy sem? Igen vagy nem?

Eduska lesütötte szemét és még nagyobb buzgalommal irogatott. Ugy is a Niki dolga a beszéd, csak végezze ő. Niki pedig nem egykönnyen tágitott, s mindenkép ki akart bujni.

— Hát ki mondja, hogy nem tartotuk meg, amit ígértünk? kérde merészen.

— Mondani senki sem mondta, szólta Dorka nyugodtan. Csakhogy nekem gyanum van. Azért kérdelek tőletek. Mert remélem, hogy a ki hibázott, még nagyobb hibát követ el, ha azután hazugsággal akarja magát kimenteni.

— Én nem szoktam hazudni! patant fel Niki.

— Tudom. De én hallottam a híret valaminek, ami ma délután történt itt nem messze az uton, és attól félek, hogy nektek részetek volt benne. És mert mindig igazat szoktatok mondani, hát most valljátok meg: ti voltatok-e azok, a kik maskarába öltözve, bekent képpel ott pajkoskodtatok az uton?

Eduska ráhajlott a papirosra, mint-ha rettentően rövidlátó volna. De Niki is meg volt akadva. Most már felelni kellett.

— Hát... izé... azt hiszem... abban nincs semmi rossz, ha egy kicsit játszottunk...

— Ha csak itt az udvaron vagy a kertben játsztatok volna, abban nem is volna semmi rossz. De kimentetek az utra és megriasztottátok, kicsufoltátok Malvina kisasszonyt, a mi kedves rokonunknak, Ottikának a nevelőnőjét. És ezzel nagy bajt okoztatok.

Eduskának kiesett a toll a kezéből. Niki pedig fülig vörös lett, mint a főtt rák. Hamarjában bizony nem tudta, mit mondjon.

— Hát... hiszen... azt nem tudtuk... hogy ő volt...

— Akárki lett volna, az mindegy; a csinyetek csak olyan helytelen lett volna. De így mindjárt meg is tudtam.

Eduska közel volt hozzá, hogy elpi-tyeredjen.

— Oh... pedig bekentük az arcunkat... és Niki azt mondta, hogy senki sem fog ránk ismerni.

— Nem is ismert rátok, mert különben sem ismer, még soha sem látott. De annál rosszabb. Más fiukra gyanakszik; azt hiszi, valami szegény paraszt fiuk tették. Arra nem is gondolt, hogy uri gyermekek ilyen vásott csinyt követhetnének el.

— Akkor hát sebját, szólt Niki és föllélekzett. Ha nem tudja, hogy mi voltunk, akkor nem is lesz semmi belőle, akárhogy haragszik.

— Csakhogy ez nem úgy van, szólt Dorka igen komolyan. Mert valami szegény molnár-gyerekekre gyanakszik. Ezeket keményen meg fogják büntetni, ámbár ártatlanok; hiába fogják mondani, hogy ők nem tették, senki sem fog hinni nekik. És így miattatok ártatlanok fognak szenvedni.

Már erre Niki, a ki habár pajkos, de becsületes fiú volt, nagyon elkomolyodott, Eduska pedig majd sirva fakadt. Dorka aztán még folytatta:

— És ez csak a fele. Előre tudhatni, hogy a ki így ártatlanul szenvedett, az nem hagyja könnyen abba a dolgot. Kutatni, fürkészni fogják, ki volt az, a ki helyett szenvedett és utoljára is kideríti. Mert bizonyos, hogy látott titeket valaki, beszéltetek valakivel...

— Az... az igaz... beszéltünk több fiúval, szólt Niki hűledezve.

— No's, ezektől előbb vagy utóbb meg fogják tudni az igazat. És akkor aztán csuffá leszünk mindnyájan, hogy szegény

ártatlanokra igyekeztünk rákenni olyan hibát, melyet ti követtetek el. És akkor uton-utfélen csufolkodva fognak ránk mutatni s tudni fogja apácska és a nagymama is, és mit gondoltok, mi lesz majd akkor?

Eduska oly biztosan vélte tudni, mi lesz majd akkor, hogy már jó előre hangosan sirva fakadt. Niki vitézebb volt.

— Ne sirj no, hiszen még nincs semmi bajod. Én csináltam az egészet, nem is fogom reád háritani, sem azokra az idegen gyermekekre. Nem gondoltam, hogy ilyen baj lesz belőle... igazán, kedves kis Dorka mama, én nem akartam semmi rosszat.

— Csakhogy a pajkosság rendesen arra vezet.

— De hát most mit tegyünk? Te okos vagy, hát mondj valamit. Megteszünk, amit te jónak látsz. Menjünk talán mindjárt oda és kérjük meg, ne bántsák azokat a fiukat, mert azok ártatlanok.

— Azt most már nem tehetjük. Hiszen már egészen sötét este van. Ma már ők sem igen fognak tenni valamit. Most legelőször is csak azt szeretném, hogy a jó nagymamát ne bosszantsuk ezzel a kellemetlen dologgal. Nagyon elszomorítaná.

Eduskának azonban más aggodalma is volt. Remegő hangon kérde:

— Hát... hát apácskának megmondod?

Dorka látta a félelem, megbánás fájdalmas kifejezését a két fiú arcán és igaz jó testvéri szíve megesett rajtok.

— Ugy-e, ugy-e ti meggondolatlan, garázda gyerekek, most már érzitek, mi-

lyen nagyot hibáztatok! Még nem tudom... nem gondolkoztam rajta, mit és mikor mondjak erről a dologról apácskának. Először majd Aladárral beszélek.

Erre a két kis ficzkó kissé megvisszaszalódott.

— Oh, Aladár majd kigondol valamit, szolt Niki.

— Majd meglátjuk. Igyekezni fogok, hogy kitaláljuk, mi lenne a leghelyesebb. Apácska és Aladár későn fognak hazajönni, ti már akkor aludni fogtok. Azt sem tudom, lesz-e ma időm, hogy Aladárral beszélhessek. Azért hát ti csak végezzétek itt szépen a dolgokat, ne fecsegetek, s vacsora után feküdjetek le.

— Én nem fogok tudni aludni, sóhajta Eduska. Ugy-e, eljössz majd és megmondod, mit tanácsolt Aladár.

— Jól van jól, majd eljövök vagy elküldöm Aladárt.

Mikor visszatért a nagymamához, már otthon volt apa és Aladár. Javában csevegték a látogatásról.

— No's, szeretem, hogy jól sikerült a látogatás és hogy rokonaink igazi rokonok akarnak lenni velünk szemben, nem pedig nagyurak. Holnap majd átlovagolok Aladárral, őt is bemutatom.

Dorka, mikor kérdezték, szintén úgy beszélt, hogy nagyon megszerette Ottikát is, Ernőt is, a mamájokat is; de Aladárnak feltűnt, amit a többiek nem is igen vettek észre: hogy Dorka nem olyan igazán vidám, nyugodt, mint rendszeren lenni szokott.

— Az én kis Dorka hugomnak valami baja van, gondolá a jó Aladár. Meg kell tudnom, mi történt.

De azzal várni kellett vacsora utánig.

A vacsoránál azt is észrevette Aladár, hogy bizonyosan Niki és Edus tettek valami roszt a tűzre, mert a két kis vitéz szokatlanul csöndes és illedelmes volt, koronként pedig aggódva pillantottak Dorka felé. Mihelyt pedig lehetett, igyekeztek menekülni az asztaltól, hogy szobácskájokba fussanak.

Vacsora után Dorka oda sugott Aladárnak, hogy szeretne vele tanácskozni.

— Gondoltam, szolt Aladár. Már leolvastam az arcotokról. Ez a két kis garabonczás már megint valami gonosz csinyt követett el, ugy-e?

Persze hogy úgy volt. Dorka elmondta az egész rút históriát, s amint elbeszélte, Aladár mindinkább elkomolyodott.

— Ejnye, ez már nagyon kellemetlen! mondá aztán. Ha atyánk és a nagymama megtudják, nagyon bántani fogják őket. És ha azok az ártatlan fiúk kapnak büntetést és ez kiderül, csuffá leszünk mindnyájan. Akár megmondjuk atyáknak, akár elhallgatjuk: mindenképen baj. Csak egy módon lehet segíteni.

— Én is csak egyet tudok. Valjon azt gondolod-e, amit én?

— Nem tudom. De én azt gondolom, hogy a két szeleburdi ficzkót el kell vezetni oda, ahhoz a Malvina kisasszonyhoz, hogy bocsánatát kinyerjék s kérjék meg, ne csináljon több zajt ebből a dologból.

— Én is épen ezt gondoltam. De előbb a te véleményedet akartam hallani. Holnap elviszem őket oda, hadd vezekeljenek.

— No, az a nevelő sem valami kegyetlen kisasszony talán.

— Szigorunak látszik és nagyon komolynak, de remélem, megérti, hogy ez

végre is csak pajkos kis fiuk tréfája. És ugy-e jobb lesz, ha most még nem zavarjuk apácskát ezzel a borzasztó históriával.

GYALOG HINTÓ. (Lásd a 198. lapon.)

— Természetesen. Hiszen annyi a dolga, míg itt a gazdaságot rendbe hozza, hogy alig tudja, mihez kezdjen előbb. Az

ilyen apró haszontalanságot nélküle kell eligazítani.

(Folytatása következik.)

GYALOG HINTÓ.

(Képpel a 197. lapon.)

— *JÖSZTE Palkó, jer velünk
Le a füzes-érre!
Ha van virág, azt szedünk;
Haza térünk délre.*

»*Jaj, nem megyek veletek,
Füzes-ér kiáradt —
Azaz — szóljak igazat:
Fáradt vagyok, fáradt.*«

— *Hisz nincs messze; tán lelünk
Egy kései pimpót,
Avar mélyén rejtőző
Kis ibolya-bimbót!*

»*Nem kell nekem ibolya,
Nem keresek pimpót;
De elmegyek veletek,
Ha szerezték hintót!*«

— *Hintót? Csak ez köll neked?
Lesz, bár kissé gyarló:
Fonjuk egybe karunkat —
Ülj reája, Palkó!*

HETYKE MATYI.

— Egy madár története. —

V kedves Forgó bácsi!
Kedves Forgó bácsi!
VOLT az én nagynénémnek egy csókája,
Matyi volt a neve. Míg meg nem szokott, kalitkában lakott, de később szabadon eresztették.

Matyi, mikor szabaddá lett, elröpült, s négy-öt napig nem látta őt senki. Alighanem régi otthonát, az erdőt kereste föl — mert a falu mellett levő erdőből hozta a kerülő — sőt az is lehet, hogy az atyafiakat is meglátogatta.

Azután egyszerre visszatért s újból elfoglalta a kalitkáját.

Néha rá szállott a paraszt gyerekek fejére, és addig vagdosta őket csőrével, míg

az esetleg kezükben levő kenyeret a földre nem ejtették kinyukban. Erre Matyi neki rontott az elejtett zsákmánynak, és örömujjongó cserrenések között a háztetőre vitte, és ott a gyerekek nagy keservére elköltötte.

Kutya fülét, macska farkát nagyon szerette csipkedni, és ezért bizony néha megtépázva került a szobába. Hanem hát ő kelme ezt nem bánta, sőt még jobban üldözte szegényeket.

A szarvasmarhának szarvai közé ült és csőrével addig verdeste a szemeit, míg az be nem csukta. Órákig elült így, míg a cseléd végre meghallotta az állat keserves bögését, s Mátyás urat kikergették az istállóból.

Ebéd közben az asztalra ugrált, belepacskolt a levesbe, a villáról lekapta a húst s a kenyeret szétmorzsolta. Jutalma persze az volt, hogy elverték és kiröpítették a szobából.

Ha irtak, a levélre röpült rá és kevélyen sétálgatott végig az íráson, szétmázolva azt teljesen. Amiért persze ismét kijárt a fenytés.

Nagyon megnövelte a kevélységét, mikor a tükörben látta meg magát. Ilyenkor kakas-büszkeséggel tipegett maga körül, felborzolta a tollait, meg-megállt s harsány rikkanásokkal igyekezett magára vonni a figyelmet; ha látta, hogy nézik, még kevélyebben sétált és közben folyton csergett.

Egyszer az ambituson szundító Szórmók kutyának az orrára ült, és addig húzogatta füleit, míg a kutya föl nem ébredt. Ekkor menekülni akart, de Szórmók nem értette a madár-tréfát, idején megragadta, és olyat harapott a Matyi nyakába, hogy azonnal vége lett szegénynek.

Igy múlt ki hetyke Matyi a világból. De kevesen sajnálták, mert merészségével sok bajt okozott. A kevesek között ott voltunk mi: az én jó nénikém meg én.

IVÁDY ANTONIA.

13. SZÁM.
Nagyon
szép fal
volt, a m
semmi
a szom
volt ed
lennie.
minden

V
után jó
tek, a k
tértek
sietett
istálló
puha s
Épen a

—
a Neró
vére n

—
nagyo
Ugyan

—
nyörü
gyunk
roszal

—
delt, v

—
szolg
nekün
vezet

NERO BÚJA.

— Mese. —

(Képpel a 200—201. lapokon.)

NERO nem volt sem több, sem kevesebb, mint egy hosszú fülű, erős lábu, finom orru vadászkutya. Nagyon kedves és kellemes helyen élt, egy szép falusi udvaron, a hol olyan jó dolga volt, a milyen csak lehetett. Nem is volt semmi panasz, mig nem egy napon arra a szomorú fölfedezésre jutott, hogy kár volt eddig olyan vidámnak, elégedettnak lennie. Mert igazában nagyon rosszul van minden.

Vadászaton volt a gazdájával és miután jó nagyot jártak, sok vadat fölverték, a kellemes kirándulással elégedetten tértek haza. Nero kissé el is fáradt, tehát sietett a pihenő helyére. Az pedig a lovak istállójában volt, a hol egyik sarokban a puha szalmán kényelmesen elnyújtózott. Épen akkor tértek haza az igás lovak.

— Lám, milyen jó dolga van annak a Nerónak! szólt az egyik fáradt ló. Kedvére nyújtózik ott a sarokban.

— Igen ám, felelé Nero. Csakhogy nagyot kellett ám járnom a gazdánkkal. Ugyancsak elfáradtam.

— Az nem fáradtság, az csupa gyönyörűség. Mi sokkal hasznosabbak vagyunk, mi naphosszat dolgozunk és mégis rosszabb a dolgunk.

— Már hogy volna? Kaptok jó eledelet, van jó hajlékotok.

— Van ám, de keservesen meg kell szolgálni. Soha sem mehetünk oda, a hová nekünk tetszik; hámba fognak, gyepelövel vezetnek; azt kell tennünk, amit más

akar. Mit ér a jó abrak, a jó istálló, ha nem tehetjük, amit magunk akarnánk!

Nero gondolkodóba esett. Csakugyan, ezek a szegény lovak sajnálatra méltók. Igazuk van, ők szerencsétlenek.

Fölkelt és kísétált. Épen a juhnyáj jött hazafelé.

— No, ezek aztán nem panaszkodhatnak, szólt Nero hangosan. Ezek csakugyan boldogok. Nincs más gondjuk, mint kísétálni és legelészni. Még csak vadat sem kell kergetniök, mint nekem.

— Ugyan ne fecsegy a világba! szólt egy vén kos boszusan. Mit ér a mi életünk! A pásztor hajt, a merre neki tetszik; hiába akarnánk a jó kövér vetésbe menni, elterel a száraz legelőre. A bundánkat pedig lenyirja, azt nem kérdi, engedjük-e vagy sem. Persze, mert ő az erősebb s mi kénytelenek vagyunk engedelmeskedni.

Nero megint gondolkodóba esett, még inkább, mint azelőtt. Csakugyan, a szegény juhoknak sincs jó dolguk. De amint odább bolyongott, a ház tövében megpillantotta a baromfiak tanyáját. Nehány kis kacsza hápogott épen ott. Ketten épen egy kövér gilisztán huzakodtak.

— No, ezek már aztán csakugyan boldogok, gondolá. Ezek szabadon járnak-kelelnek, sétálnak, nem lehet az a panaszuk, mint a szegény lovaknak, de még olyan sem, mint a juhocskáknak.

A mint így elgondolkozva nézte őket (Lásd a képet a 200—201. lapokon) épen oda tévedt egy hetvenkedő kakas. Megpillantotta a jó zsákmányt, melyen a kis kacsák huzakodtak, és rögtön elhatározta, hogy elveszi tőlök. A csőrével keményen fejbe vágta a két huzakodót, úgy hogy ezek

ijedten ejtették el a jó prédát. A kakas pedig fölkapta és odább állt vele. A két kis kacsának ez persze nem tetszett s egyikök felsohajtott:

— Oh, hát nem kegyetlenség már ez! Elveszi tőlünk, mert ő az erősebb! Hiába keresgélünk. Ha találunk is jó falatra, elveszi tőlünk, aki erősebb. Oh, milyen szerencsétlenek vagyunk!

Nero egészen elszomorodott. Ez már csakugyan keserves állapot, a kis kacsáknak igazuk van.

— Már látom, köztünk hiába is keresem a boldogot. Persze az emberek-nél... az egészen más. Ni, éppen ott jön a gazdám kis fia, az már aztán boldog kis fiu.

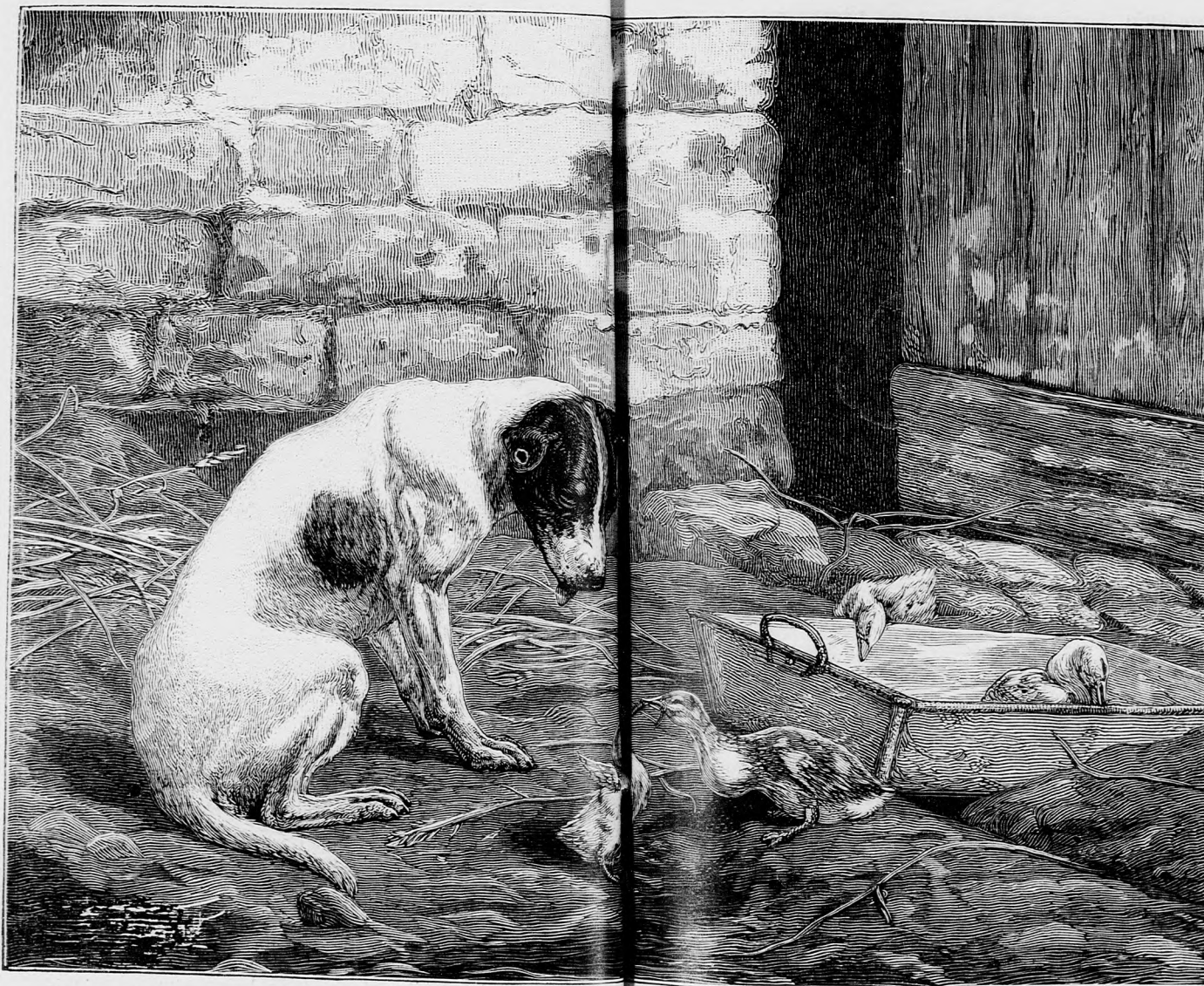
De a kis fiu éppen ekkor nagyon rossz kedvében volt. Az iskolából jött, a hol büntetést kapott.

— Ez szörnyűség! szólt duzzogva. Hát tudhatok én mindent, amit az a tanító kérdez! És ha nem tudom, mindjárt megbüntet. Persze, könnyű neki... én kicsi vagyok, ő meg nagy... tehet velem, amit akar. Oh, olyan keserves az én állapotom!

Most már Nero még inkább elbusult. Ime, tehát

a gazda kis fia sem lehet elégedett. De aztán más jutott eszébe.

— Persze, persze, ez még csak kis

NERO.

fiu. De a nagyok, azok aztán tehetnek, amit akarnak. Például ez a kövér szakácsné... ennek aztán jó dolga van.

A kövér szakácsné éppen nem látszott olyan nagyon elégedettnek s bosszusan zsémbelt:

— Már pedig én mégis azt hiszem, hogy sokkal jobb volna, ha ma sütnék kenyeret. Holnap sok más dolgunk lesz. De az asszonyom nem törődik vele, akárhogy fáradunk, annak kell történni, amit ő akar.

— Ahá! gondolá Nero. Tévedtem. Nem a kövér szakácsné az igazi, hanem az asszonyunk.

A házi asszony, ki ott állt az ajtóban, nem úgy gondolkozhatott, mert elégedetlenkedve mondá:

— Ez már mégis bosszantó! Milyen szép idő van s a férjem nem akarja, hogy ma fogassak be. Pedig dolgom volna a városban.

— Megint tévedtem! gondolá Nero. A gazdánk az igazi. Ő aztán mindent tehet, ami neki tetszik.

Éppen jött a gazda, komoly, elgondolkozó arccal s így szólt a nejéhez:

— Nem tudom, mihez fogjak... a buza érett, aratni kellene, de a munkások nem jöttek meg! Oh, az ember soha sem teheti, amit akar!

Most már aztán Nero végkép elbusulta magát. Még a gazda is panaszkodik, ő sem teheti, ami kedvére volna! Szomorú élet ez! Nincs más hátra, mint sirni és busulni, hogy ilyen rosszul van minden a világon. Egészen elkedvetlenedve ödöngött erre-arra az udvaron. A vén házörző eb látta és csodálkozva kérde:

— Hát neked mi a bajod? Tán bizony csinyt tettél és elpáholtak?

— Ha csak az volna? De nagyobb baj az, hogy mindenki csak úgy kénytelen busulni, mint én. Oh, mert olyan szomorú ez a világ!

És elmondta, mit mindent látott és hallott; senki, de senki sem lehet elégedett a világon.

— Dehogy nem! felelé a vén házörző. Lám, én is meg vagyok elégedve, pedig nappal lánczra kötnek. De hát ez a dolog rendje, belátom, és bele is nyugszom. Csak az elégedetlenkedik, a ki nem akarja teljesíteni a kötelességét és azt hiszi, ő az első a világon, más tegyen mindent az ő kedvére. Mindenki enged valamit, mindenki visel valami terhet, így szépen megélünk a világon, annál jobban, minél jobb kedvvel tudunk olyat tenni, ami másnak kedves és hasznos.

REJTETT NÉV.

Van: 4 a, 3 b, 1 d, 2 e, 1 é, 1 h, 4 l, 1 m, 3 n, 2 o, 1 r, 2 t.

Ebben a rejtvényben az első sor fölülről lefelé és vízszintes irányban balról jobbra keresztet alkotva: Európának egyik legnagyobb tava. 1-6 sor: egy betű; 2-ik: nagyon kedves, főképp ha népi; 3-ik: női név; 4-ik: az említett tó; 5-ik: a métermérték egy része; 6-ik: a haza más neve; végre a 7-ik: egy betű.

SZERENCSETLEN JANIKA!

— Sirlalmatos történetke öt képpel. —

ZT MÁR ugyan senki sem tagadhatta, hogy hét határban, de talán hét vármegyében sem volt olyan szerencsétlen fiú, mint a Bóbitás Janika. Nem a! Lehetetlen, hogy még valakinek másnak is annyi bújaja-baja lett volna életében, mint ő neki.

Azt mondta még az anyja is, a ki pedig már csak jól ismerte és tudta a Janika minden baját, mert ugyancsak bőségesen volt módja benne. Azt mondta az apja is, pedig világlátott ember volt, a ki messze földön járt és sokat tapasztalt. Azt mondták a szomszédok is, de azt mondta még Fannika is, mikor néha-néha már nagyon kifogyott a türelméből. Pedig igen türelmes kis leány volt, de hát ami sok, az sok.

Ámde ha senki sem mondta volna is, maga Janika mégis csak azt hitte volna, hogy úgy van a dolog, őt kegyetlenül üldözi a balszerencse reggeltől estig, egyik vasárnaptól a másik vasárnapig és ujév napjától az esztendő utolsó napjáig. Akármibe fogott bele, mindig csak az lett a vége, hogy baj van. Ami másnak mulatságára szolgált, az neki csak veszedelmet hozott. És ha valami afféle apró bajba keveredett bele, soha sem tudott belőle olyan szépen kigázolni, mint Fannika.

Nem is csak tegnap óta volt ez így, mikor ez az utolsó sirlalmatos eset megesejt rajta. Úgy volt az már régtől fogva, kicsi kora óta.

Ha Fannika valamiképen elesett, bizonyos, hogy a tiszta puha pázsiton esett

el, neve
semmi
sem a ru
szakított
akkor fo
hogy ok

És
lett, hát
kedett.
rajta a
többet

Ha
halász
bizonyo
fölkapt
orrába,
jajgatv
kezdet
szép al
lehetet
nyos á
lepotty
két hé
úgy a
bácsi s

D
ember,
is. Ak

el, nevetve talpra ugrott és nem volt semmi baja; sem az orrát be nem törte, sem a ruháját be nem mocskolta, el nem szakította. De ha Janika esett el; no, akkor fogadni lehetett százba egy ellen, hogy okvetetlenül ott vágódott el, a hol

JANIKA.

valami piszkos pocso-
lya volt, mely csuffá-
tette kezét, arczát,
ruháit, s még jó sze-
rencse volt, ha vala-
mi nagy kő is nem
lappangott a pocso-
lyában, hogy Janika
még az orrát is be-
zuzza ráadásul. Meg-
esett rajta az is.

És amint lassan-lassan nagyobbacska lett, hát a szerencsétlensége is csak növekedett. Bizonyosan ki akarta próbálni rajta a sors, hogy ha nagyobb és erősebb, többet is kibír-e?

Ha oda ült a patak partjára és kicsi halászhorogával halacsokát akart fogni, bizonyosan az történt vele, hogy amint fölkapta a horgot, belevágódott vagy az orrába, vagy a fülébe és ő vérző sebbel, jajgatva került haza. Ha az alma érne kezdett a fán s ő felmászott, hogy egy szép almát leszakítson, akár előre is meg lehetett mondani, hogy valamelyik ármányos ág letörik alatta és egyszerre csak lepottyant a magasból, aztán fekszik bele két hétig, míg a kificzamodott keze-lába úgy a hogy helyre áll, a jó öreg doktor bácsi segítségével.

De ez még mind semmi! Üldözte őt ember, állat, még az a vén szürke csaci is. Akárhogy mesterkedett, ügyeskedett

Janika, nem birt odáig jutni, hogy a csacsin kedvére kinyargalászhatta magát. Rendesen még odáig sem jutott, hogy felülhessen a csacsi hátára. Az a haszontalan jószág nem akart az ő számára egy pillanatig sem megállani; épen akkor rohant odább, mikor Janika már neki iramodott, hogy föl pattanjon a hátára. És ha végre följutott is a csacsi hátára, nem sok köszönet volt benne. Nem addig nyargalászott, a míg neki kedve volt rá, hanem a míg a csacsinak tetszett, és mindig úgy került le a csacsi hátáról, a mint az neki nem tetszett: nem talpra állva, hanem a földön végig elterülve, hogy csak úgy koppant bele a feje.

A koponyája jó vastag és kemény volt és egygyel több vagy kevesebb koppolás nem tett rajta valami nagy különbséget. Legföljebb hogy egy pár kék folttal, daganattal több volt rajta. De Janika olyan vitéz volt, hogy ezzel édes-keveset törődött. Majd meggyógyul. De az már rettentően boszantotta, hogy ő nem tudja

ugy megülni a csacsi, mint Fannika. Benes Fannika elől nem szalad el az az ostoba füles, hanem engedi, hogy a kis leány simogassa, szépen fölüljön a hátára. És ha egyszer fölült, nyargalászhatott, a meddig akart, lassan vagy sebesen, a mint

FANNIKA.

a kedve tartotta. És ha megelégette, hát szépen leszállt. Pedig ha Janika ült a csacsira, hát ez a gonosz jószág vagy

meg sem mozdult helyéből, vagy gyorsan neki iramodott és mikor legjavában futott, egyszerre csak nagy hirtelen megállt, mintha földbe ütött karó lett volna mind a négy lába. A hirtelen megállástól aztán Janika nagyot zökkent és leröpült, végig terülve a földön. Csak úgy tapogatta a kezét-lábát, megvan-e még?

No hát nem szomorú dolog volt már ez? Mért sikerül Fannikának, a ki csak vagy másfél évvel öregebb? Ha öregebb is, de hátafiúcsak mindig megtehet olyat, amit egy kis leány megtehet.

Rajta is volt Janika, hogy mindig megtegyen mindent, amit Fannika tett. Persze, persze, hogy ritkán lett jó a vége, mert hát nem volt szerencséje. És ha bajba került, Fannikának kellett őt vigasztalgatnia, biztatnia, ápolnia, míg csak újra meg nem tért a jó kedve. Akkor aztán új csínybe foghatott, aminek megint csak baj lett a vége.

Egy csöppet sem lehet tehát csodálni, hogy az lett a vége annak is, mikor Pamaes urral megismerkedett. Még pedig el sem lehet felejteni, mert ott van

megörökítve a falon, szépen hűségesen lepingálva, épenségesen úgy, a hogy történt. És az apa meg a mama, de még az ármányos Fannika is csak nevetnek, mikor oda néznek a falra arra a képre. Akárhányszor gondolt Janika olyanformát, hogy elpusztítja onnét azt a csuf képet. De hát ebben sem volt szerencséje. Olyan magasra akasztották, hogy el nem érte, még ha székre állt is. Egy-

... MEG TUDOM TENNI. (Lásd a 207. lapon.)

szer megpróbálta, hogy két széket tett egymásra, egy harmadikat is oda huzott és föl-mászott. Igen ám, hát mi lett belőle? Az lett belőle, hogy mind a két székekkel együtt lefordult a földre, beütötte az orrát, egy hétig ki sem mehetett a házból és az apa meg is tudta, mikép és mért történt ez s aztán ráadásul még egy kis büntetést is szabott reá. Így hát inkább meg sem próbálta többé.

Pedig milyen szépen és kellemesen indult meg az a história! Másnak bizonyosan nagy gyönyörűségére végződött volna.

Gyönyörű nyári idő volt akkor. Janika sokat kóborolt ide-oda és már napok óta furta a fejét egy nagy napernyő.

Ne mert oly egy rett még a nagy let tak voln mert öle becsület No, ez ernyő. nézni, a mezőr

Csak ernyő egymag laki ala egy na rimás hosszu folyton hadoná ernyő a fűtyöré Fogadr hogy a ti is cs kíváncs volna, ugyan nik ott alatt.

J megles a széle voltak omlad ügyese a mező csönde

Nem afféle közönséges napernyő, mert olyat Janika látott eleget. Hanem egy rettentő nagy, óriási napernyő, hogy még a mesebeli óriás feleségének is elég nagy lett volna. Akár tizen is alábujhatlak volna és még csak tartani sem kellett, mert öles hosszu rudja volt és a maga becsületéből megállt kifeszítve a földön. No, ez már csak nem közönséges napernyő. Ezt érdemes volna közlőrl megnézni, mikor ott áll a mezőn.

Csak hogy a napernyő nem állt ott egymagában. Ült valaki alatta, még pedig egy nagy széles karimás kalapos ember, hosszu szakállal, aki folytonosan tett-vett, hadonázott ott a napernyő alatt és vigan füttyörészett hozzá. Fogadni mernék, hogy a Janika helyén ti is csak épp olyan kíváncsiak lettetek volna, mint ő, hogy ugyan hát mi történik ott az alatt a rettentő nagy napernyő alatt.

Janika el is tökélte, hogy megtudja, meglesi. Egy napon az óriási napernyő a széles karimás kalapos emberrel ott voltak a mező szélén, szemben a régi vár-omladékkal. Janika eltökélte, hogy most ügyesen kikémleli. Nem nehéz, mert nagy a mező, megkerüli messziről és aztán szép csöndesen hátulról közel juthat hozzá,

me gláthatja, mit fest az a nagy kalapos ember. Mert annyit Janika hamar kitá- lált, hogy ez az idegen valami piktorféle ember. De épen ezért meg akarta tudni, mit pingál? Óvatosan, nesztelenül köze- ledett hozzája.

Most az egyszer végre kedvezett neki a szerencse. A piktor nagyon el volt mélyedve a munkájába, esze ágában sem volt, hogy hátra pillantson. A puha fűvön

egészen zajtalanul le- hetett lépegetni. El is jutott egészen kö- zel s épen a piktor háta mögöl nézni akarta a képet, mi- kor Pamacs ur, már tudni illik a piktor, egészen nyugodtan hátra fordult és vé- gig nézett rajta.

Janikának az volt az első gondolata, hogy futásnak ered. De Pamacs ur épen- ségesen nem nézett haragosan, sőt tréfá- san szólt?

— No, kis bará-

tom, ide érkezéteél végre? Ugyancsak na- gyot kerültél, pedig az imént itt voltál nem messze a bokor mögött.

— Hát látott?

— Már alighanem láttalak. ha tu- dom, hogy ott voltál és onnan kerültél a hátam mögé. Azt még az orrod hegyé- ről is le tudtam olvasni, hogy szörnyü kíváncsi vagy, mit pingálok én itt.

— Már az igaz.

...Zsuprsz! (Lásd a 207. lapon.)

— No, hát most nézd meg jól és mondd meg, mit gondolsz róla?

— Nagyon szép... igazán nagyon szép.

— Örvendek, hogy becses tetszésedet megnyertem. Mert semmi kétség, hogy te kitűnően értesz a festészethez. És ha szabad kérdenem, kis öcsém, hogy hívják?

— Janika a nevem, Bóbitás Janika. Amott lakunk a faluban, abban a szép kis házban. Ott van Fannika is.

— Igazán? No már csakugyan nagyon szép. És ki az a Fannika?

— Hogy kicsoda? Hát még azt sem tudja?

— Már biz én szégyenlem, de nem tudom.

— Hát az az én testvér nénikém. Másfél évvel öregebb nálamnál.

— Igazán? Akkor hát egész kisaszszony. Nagyon sajnálom, hogy nincs hozzá is szerencsém. Bizonyosan ő is kitűnően ért a festészethez és megmondaná a véleményét.

— Oh, ő ahhoz nem ért. Sőt nem is szereti. Mikor a falra vagy a padra valamit odapingálok plajbászszal, mindjárt letörli.

— Ejnye! Ez már nem szép.

— Ugy-e nem? Mondtam én neki, de nem akarja elhinni. Szeretném, ha megmagyarázná neki. Mindjárt haza szaladok és ide hívom.

— Nagyon fogok örvideni, ha megismerkedhetem Fannika kisasszonnyal, de ide már hiába jönne, mert épen elkészültem és megyek amoda a tulsó oldalra, a patakon túl. De ott megtaláltok.

— Oh, megtalálom ezen a tájon akárhol. De aztán megvárjon ám!

— Hogyne! Szerencsémnek fogom tartani az ilyen kedves látogatást.

Janika nem vette észre, hogy Pamaes ur folyvást csak tréfál és gonyolódik. Még egyszer megnézte a szép festményt, aztán megindult hazafelé, visszakiáltva:

— Mindjárt jövünk!

... LEFEKTETTÉK. (Lásd a 207. lapon.)

— Nagyon szép lesz. Alig várom, hogy újra lássalak.

Janika futva futott egészen hazáig. Már a kapuból kiáltozott Fannika után. De nem találta mindjárt, mert Fan-

nikának a kertben volt dolga. Végre mégis rá akadt és sebtiben elbeszélte neki, hogy amott kint a mezőn egy híres jeles piktort várja, látni akarja, hát jőjjön mindjárt.

Fannika épen elkészült a dolgával, hát nem volt semmi kifogása, sőt igen jókedvűen indult utra. Ő is látta már azt a piktort; tudta is, mit csinál; hanem persze nem lábatlankodott ott körülte. De ha a piktor maga hívja, szívesen megy.

— Ha a patakon túl van, akkor nagyot kell kerülnünk a hidra, mondá. Itt

közel van
állanak
átugrani.

— F
— F
— F
— N

vigvázni

Meg

El is ju

álltak ot

egymástó

könnyü v

Fan

kül, ügye

utána, k

elszántsá

hogy ő m

hetvenke

—

nehéz.

—

ezolok is

És

dozni is

mondom

megtette

mondá:

—

tenni. (L

Me

a kő, a r

de meg

Alig ug

a képet

nagyot

Fa

utána b

állt a l

közel van ugyan átjáró, ahol a nagy kövek állanak ki a vízből, de ott te nem tudsz átugrani.

— Hát te tudsz?

— Én már sokszor átmentem ott.

— Ha te átmentél, én is átmegyek.

— Nem is nagy boszorkányság, csak vigyázni kell egy kicsit.

Megindultak tehát a rövidebb uton. El is jutottak a patakhöz. Nagy kövek álltak ott ki a vízből, nem igen messze egymástól. Egy kis ügyességgel csakugyan könnyű volt azokon átugrani.

Fannika meg is indult habozás nélkül, ügyes, könnyű szökkenésekkel. Janika utána, kissé szepegve ugyan, de makacs elszántsággal, mert hiszen előre mondta, hogy ő megteszi, amit Fannika. Most is hetvenkedett.

— No bizony, hisz' ez nem is valami nehéz.

— Persze hogy nem. Én akár tánczoló is itt ezen a lapos kövön.

És Fannika csakugyan vigan ugrándozi is kezdett ott a patak közepén. Nem mondom, hogy jól tette, de hát jó kedvében megtette. Janika pedig megint fitymálva mondá:

— No bizony! Azt is megtudom tenni. (Lásd a képet a 204. lapon.)

Meg is tette, meg is bánta. Mert az a kő, a melyen ő állt, nem volt olyan lapos, de meg ő maga sem volt olyan ügyes. Alig ugrott egyet-kettőt, hát zsupsz! (Lásd a képet a 205. lapon) lesiklott a kőről és nagyot locsanva, lebukott a vízbe.

Fannika akkorát ijedt, hogy majd utána bukott maga is. Azután pedig megállt a kövön és nem tudta, mit tegyen.

Utána ugorjék-e Janikának, hogy kihuzza? De hátha maga is bajba jut és mégsem segít rajta? Okosabb lesz kiáltozni.

Nem is kiáltott hiába, mert a következő pillanatban már ott volt a parton Pamacs ur. Csakhogy nem ment be a vízbe, hanem nagyot nevetett.

— No, kis öcsém, csak állj talpra. Nem mély az a víz, kigázolhatsz onnan a magad emberségéből is.

Janika meg is tette, mert amint lábra állt, derekáig sem ért a víz. Hanem persze amint kimászott a partra, lucskos volt a feje bubjától a lába ujjáig, mint a kiöntött ürge. És ilyen lucskosan, csurgó ruhával kellett haza sétálni. Pedig jó messzire voltak, didergett a foga és vaczogott, mire haza értek.

Otthon lefektették (Lásd a képet a 206. lapon) s a mama meleg herbateát itatott vele, hogy valami nagyobb baja ne legyen. A piktör pedig elkísérte hazáig, hogy megnyugtassa a szülőket: nagy baj nem történt, ezt a kis kalandot pedig Janika megérdemelte az illetlen kíváncsiskodásáért. Majd talán okul belőle és nem is fog hetvenkedni.

És hogy még jobban okuljon, Pamacs ur lepingálta, miképen ugrál Janika a kövön és miképen pottyán a vízbe. Ezt a képet nem szerette Janika.

Most már szereti, mert azt mondja, hogy ez a kép jóra tanította. Azóta jobban vigyázott s nem volt többé a szerencsétlen Janika.

Mi van távol? — mi van közel?

(Képpel a czimlapon.)

ÖREG székben üldögélve
 Forgatom szép könyvemet.
 Rajza, verse, sok meséje,
 Vad népeknek szokásai
 Elbűvölik lelkemet.

Képzetem a távont járja,
 Tul hegyen és tengeren,
 Ahol kékebb az ég árja,
 Csodás madarak repülnek
 S pálma, szikomór terem.

Oda vágyom, hűz a lelkem —
 Ni, nem szólít jó anyám?
 Nem szállok már tengereken,
 Anyámat a nagy világerért
 Nem, nem — oda nem adnám!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVII. kötet
 11-dik számában közölt karika-rejtvény
 megfejtése:

Franklin Benjámín.

Helyesen fejtették meg: Szalay Jolán, Reich Irén, Grötschel Emma, Szukovszky Tihámér, Czölder Irénke, ifj. Feleki Józsi, Kelemen Ilonka, Bernáth Emil, Toldy Ernő, Horváth Gizella, Deáky Attila és Loránd, Jancsovits Emil, Bosits Miklós és Károlyka, Stern Aranka, Tóth Pál, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Sugár Katieza, Iró Lajos, Reichlin Rosa, Roth testvérek, Nay? Berta és Zoltán, Weitzendörfer Ilona, Prónay András, Jurenák Irén és Jóska, Boskovits Sándor és Aladár, Markó Matild, Messer Rudolf, Maller Margit és Imre, Posztóczky Margit, Kiszély Lehel és Nuczi, Beöthy Margit, Szeszler József, Schlesinger Alfréd, Halácsy testvérek, Endresz Julis, Beksics Alexa, Jelinek Adèle, Birkás Mariska, Kasper Irma és Gusztáv, Grósz Mariska, Singhoffer Miczike, Epstein Elza, Weinberger Regina (saját írásod? F. b.) Licsek Margit, Nagy Szidike, Mérei Sándor, Kanitzer Oszkár, Jansza Paula, Stein Andor, Domány Mariska és János. Palay (Patay?) Tibor, Gartner Margit és Béla.

*

A »Kis Lap« XXXVII. kötet 10-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Maller Margit és Imre, Simon Margit, Jóó Pál.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szegheő Bandi. A budapesti lánczhid építő mesterei az angol Clark testvérek. Az ifjabb, William, magyar polgárrá lett s Budán is halt meg. — **Reichlin Rosa.** Ügyes. Némi szükséges bővítéssel meg fog jelenni. — **Roth testv.** Sajnálom, hogy elmulasztottalak. De a nyár második felét nem töltöm a fővárosban. Hátha évközben néznétek ide? Az a rejtvény régi dolog. Magatok szerkesztetek. — **Borbély Feri.** Azt bármely természettanban olvasható, hogy a gyémánt a legkeményebb test ugyan, de a tűzön elég akár a kőszén, mely neki fekete testvére. Hiszen ennek »fekete gyémánt« is a neve. — **Grünhut Luczika.** Örvendeztess meg mihamarább saját írásu levéllel. — **Riszdorfer Erzsike.** Előttöm fekszenek soraid; de mert nincs rajta sem az, hogy hol, sem az, hogy mikor keltek: nem is tudom, melyik város is az, melyben most szép törv. széki palotát s vágóhidat építenek. Mindenesetre örvendetes gyarapodás, valamint említésre érdemes az is, hogy sem Debreczennek, sem Szatmárnak, sem pedig Nagy-Bányának nincsen olyan szép szavu harangjok, mint a tieteknek abban a százesztendőös luth. templomban. De hol? — **Simon Margit.** Köszönöm szives érdeklődésedet. Semmi baj. — **Jansza Paula.** Egy kis fejeléssel-talpalással mehet. De ki a szerzője? Ennek a neve fontosabb, mint a fordítóé. — *Több levélről a jövő számban.*

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr
Félévre 2 frt 80 kr.
Égész évre 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legzelszerűbb a postai utalványok használatára) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.